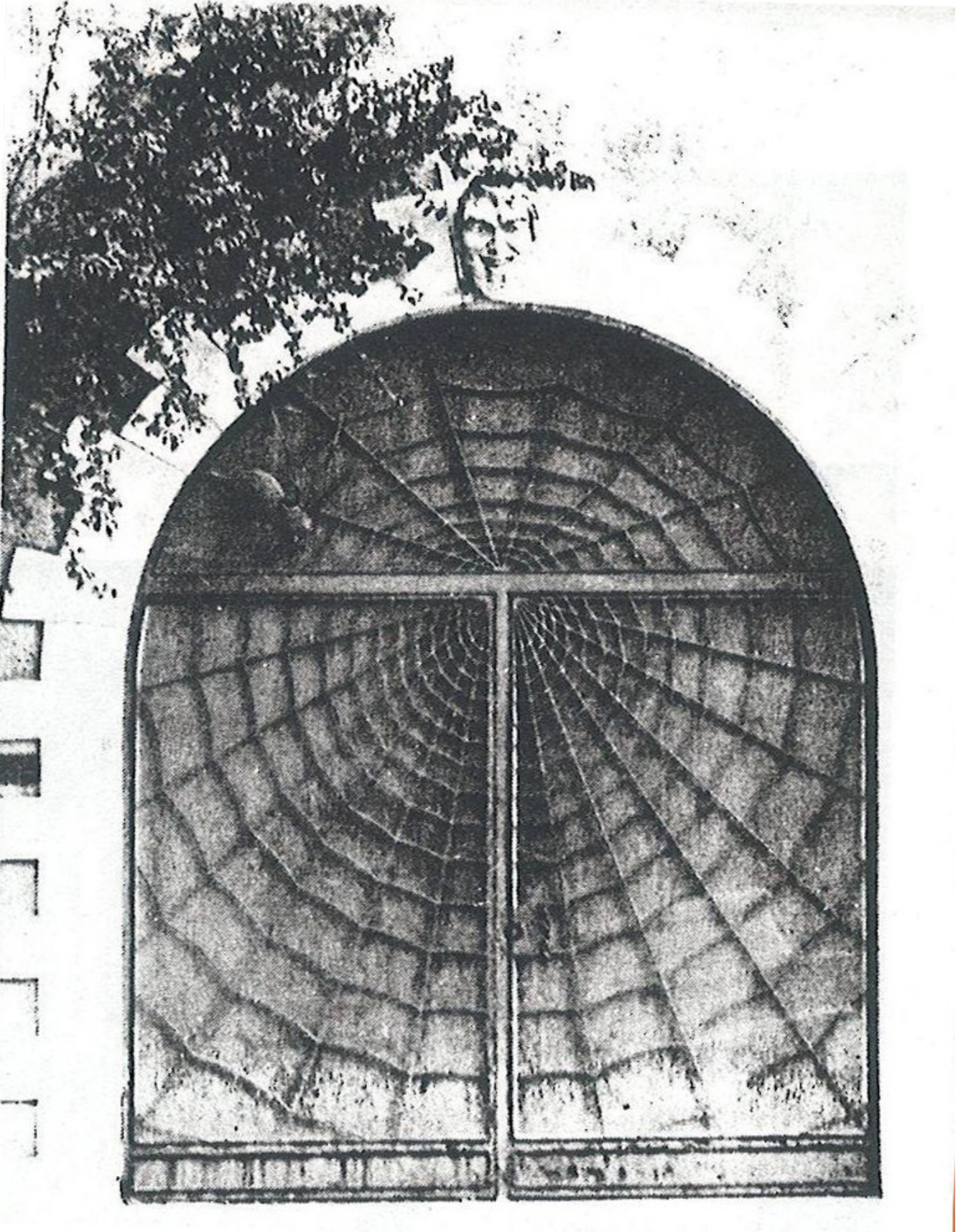

Το design της πρόσφατης Κερκυραϊκής Ιστορίας

written by Δημήτρης Λεβέντης | 18.04.2018

Με την οξεία αρχαιολατρεία – “Ουνεσκίτιδα” που διαπερνάει την πολιτική διατήρησης της κληρονομιάς της πόλης υποτιμώνται συχνά ή αγνοούνται τελείως τα αποτυπώματα, οι “χαραξιάς”, που άνθρωποι άφησαν με το περασμά τους, ειδικά από τα μέσα του περασμένου αιώνα κι εδώ, για την καθημερινότητα, τις πολιτικές δράσεις και συνθήκες, τη διασκέδαση και τις παροδικές ιδεοληψίες. Πολλές οι αφηγήσεις αλλά ελάχιστα τα γραφτά οι μαρτυρίες χάνονται και δεκαετίες ολάκερες περνούν στη λησμονιά.

Στη καθημερινές μου διαδρομές το συναντούσα αλλά ποτέ δεν το αξιολόγησα τούτο το πρώτο μπάρ “λιμανιού” της Κέρκυρας στο καντούνι της Δημάρχου Κυριάκου Μπιτζάρου δυτικά από την κύρια είσοδο της Μητρόπολης σχεδόν απέναντι από το γραφείο τελετών του Λίλη του Μηνιάτη.

Κρασοπουλιό αλλά και μπυράδικο, όπως το περιγράφουν οι πινακίδες. Λειτουργήσε, απ’ ό,τι μας είπαν περίοικοι, στα τέλη της δεκαετίας του ’50, πολύ πριν το Dirty Dick’s, στο ισόγειο του ξενοδοχείου “Νέα Υόρκη”, δίπλα από τα δικαστήρια. (Το σημερινό “Σάλτο” με το πρώην ξενοδοχείο ατελείωτο για δεκαετίες από πάνω του).

Το “Dirty”, απαγορευμένος Κήπος για τους πιτσιρικάδες της εποχής, συνώνυμο της “αμαρτίας” και των Σοδόμων και Γομόρων που ακολουθούσαν τους Στόλους. Και που λαχταρούσαμε να διαβούμε, αν κι ανήλικοι, να αναπνεύσουμε το βαρύ απόκοσμο άρωμα των περαστικών γυναικών, που πολλές ήταν μέρος του απαραίτητου προσωπικού (που να φτάναν η Κοραλία και τα Μοντελάκια να βολέψουν τόσο κόσμο) και των δυνατών αλκοόλ-“σπίρτων” (μπλακ εντ γουάιτ και γουάιτ χορς τότε) και ν’ ακούσουμε τις παραφουσκωμένες αλλά πιστευτές ιστορίες της θάλασσας που ακούγαμε μαγεμένοι, και να γίνουμε θεατές σε άγριους τσαμπουκάδες και συμπλοκές με τους αλφαμίτες της ΜΡ. Σαν βίαιες σκηνές του σινεμά με πραγματικά αίματα όμως...

Οι Εγγλέζοι ναύτες τις έπιναν από μπουκάλι ζεστές, μιας και τότε υπήρχαν μόνο ψυγεία με κολόνες πάγου και πού να χωρέσουν ποσότητα για μια караβιά ναύτες...

Η πρώτη πινακίδα, ελληνοβρετανικής φιλίας “Beer House”, με υψωμένα τα ποτήρια των Pintes ή Barones και στη μέση την κοινή κορώνα, σήμα βασιλικού πολιτεύματος, είναι πρόσκληση ενότητας και πρόκληση “αλληλεγγύης”.

Το Beer House. Φωτό: Αλέξανδρος Αηδονίδης

Η δεύτερη πινακίδα, “Όινοι Εκλεκτοί Ιθάκης και Κερκύρας διαφόρων ειδών” απευθύνεται στη ντόπια πελατεία που ψώνιζε με τα γυάλινα μπουκάλια πολλαπλής χρήσης.

Έχουν ξεθωριάσει οι διασταυρωμένες αδελφοποιημένες σημαίες αλλά η πρώτη φαίνεται για σκωτζέζικη ή -με λίγο φαντασία- σαν του στρατού της Συνομοσπονδίας του στρατηγού Λη, και η άλλη κάτι σαν γαλλική(;).

Πάντως σε καμιά περίπτωση σημαίες με τα χρώματα των νησιών της Κέρκυρας (Μπλαουγκράνα) και της Ιθάκης, που είναι ασπρογάλαζη με την κεφαλή του Οδυσσέα.

Τι είδη κρασιών πουλιόταν εκεί, πώς ήταν στημένη η διαρρύθμιση και η λειτουργία του μαγαζιού και πώς ήταν οργανικό κομμάτι της πιάτσας ευρύτερα είναι αντικείμενο ξεχωριστής έρευνας.

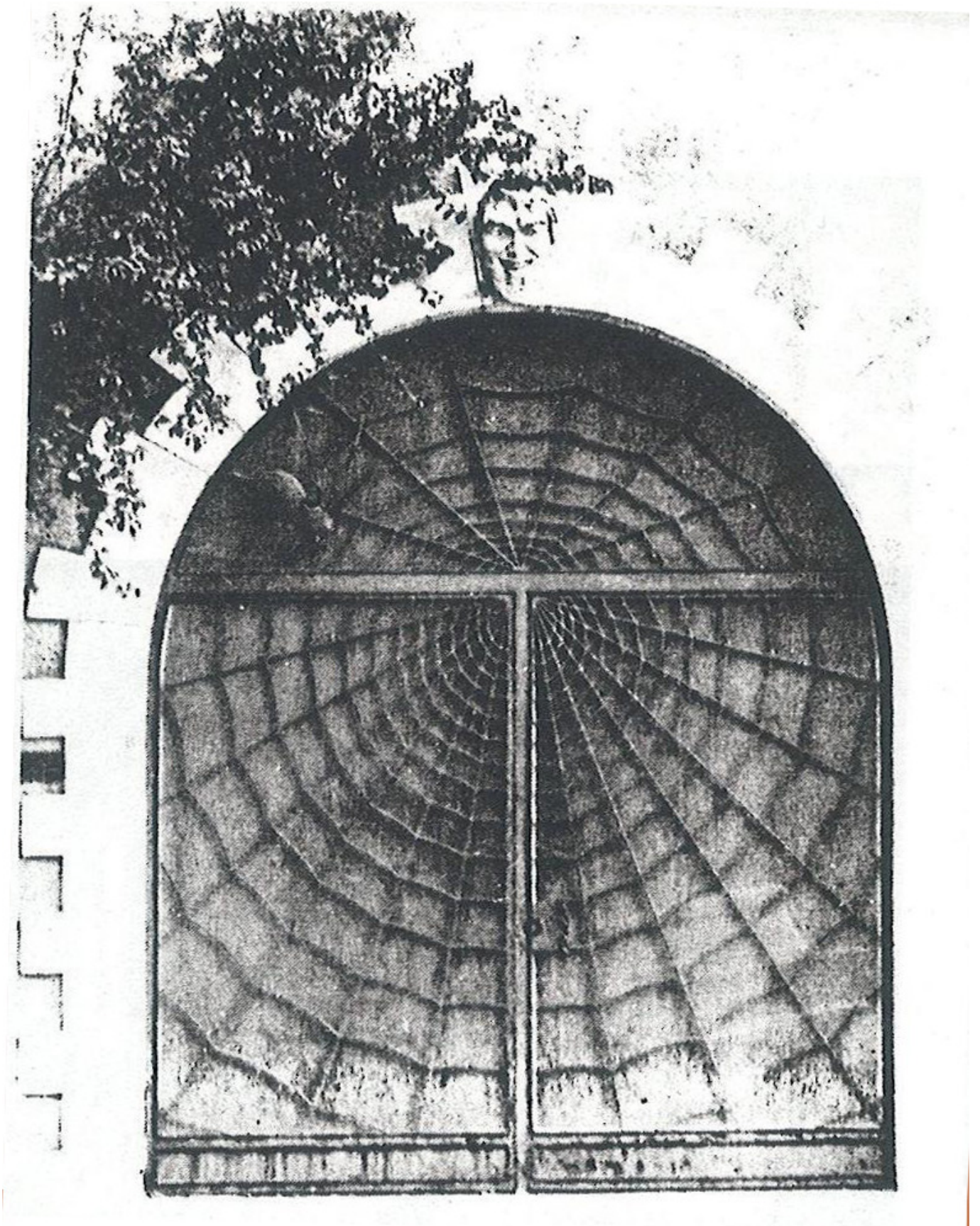
Από πληροφορίες, πάλι της γειτονιάς, μάθαμε ότι αυτά τα δύο μνημειακά ιστορικά design αποτυπώματα πραγματικής ιστορίας έγιναν αντικείμενο απόπειρας κλοπής αλλά οι κάμερες ασφαλείας από αντικρυστό χώρο τις απέτρεψαν.

Τα τελευταία χρόνια ο ναός της πρώτης αγοραίας διασκέδασης χρησιμοποιήθηκε σαν αποθήκη ενός γυρολόγου και τώρα παραμένει ερμητικά κλειστός.

Οι πινακίδες πρέπει να χαρακτηριστούν διατηρητέα γραφιστικά μνημεία της σύγχρονης ιστορίας (αν υπάρχει κάτι τέτοιο στα υπόψη της αρχαιολογικής αντίληψης του ΥΠΠΟ), μιας και η πρόσφατη ιστορία υποτιμάται και χάνεται όπως προείπαμε και είναι εκατοντάδες τα παραδείγματα... Έχει κι αυτή το δικό της ξεχωριστό ενδιαφέρον, πρώτα κοινωνικό και μετά μνημειακό...

Απώλεια τεράστια παρόμοιου μνημείου design θα χαρακτήριζα την εξαφάνιση της αριστουργηματικής σιδηροκατασκευής της αράχνης με το δίχτυ στη πόρτα της "Ρανιατέλας" πριν γίνει τζαζ μπαρ στα μέσα των 90'ς.

Ευτυχώς φωτογραφία της υπάρχει στο βιβλίο του Ηλία Πετρόπουλου με τις «Ελληνικές Σιδεριές». (Νεφέλη 1980)

Η σιδηροκατασκευή της Ρανιατέλας

Σ.Σ. Η μοναδική σιδηροκατασκευή της “Ρανιατέλας” αντικαταστάθηκε όταν το κατάστημα ανακαινίστηκε στα μέσα των 90ς -με απαίτηση της 8ης Εφορείας Αρχαιοτήτων Ιωαννίνων- με ξύλινη θύρα φρουριακού τύπου γιατί ήταν μέρος των

τειχών (πιθανόν αποθήκη πυρομαχικών)

Και μια προσθήκη από τον Φίλιππο Παργινό στο παραπάνω άρθρο (που πρωτοδημοσιεύτηκε στην παλιά "Ταραντέλα"):

"Μιας και είμαι κοινωνός τις εποχής και τέως θαμώνας των Dirty Dick's & Ragnatela, θα προσθέσω κάποιες μνήμες μου προς αποκατάσταση της αλήθειας. Το D.D. ποτέ δεν ήταν άντρο ακολασίας, αλλά κατά την άποψή μου το καλύτερο μπαρ της τότε Κέρκυρας. Ναι, έφερνε γυναίκες σε περιόδους που ήταν ο στόλος εδώ, αλλά όλο τον υπόλοιπο χρόνο η πελατεία του ήταν νεολαία ντόπια και τουρίστες τα καλοκαίρια, ολίγον εκτός των κοινώς αποδεκτών της τότε εποχής. (Εγώ δεν τα κατάφερα να γίνω ούτε της τώρα). Το μαγαζί ανήκε στους αδελφούς Χυτίρη, Μανώλη και Τάσο, που έχοντας κάποιους συγγενείς στην ΝΥ τους έστελναν από εκεί όλα τα καινούργια singles, rock, pop & jazz μουσικής, και ρίχνοντας μια δραχμή στο τζιουκ μποξ τα ακούγαμε. Έτσι μάθαμε τα ιερά τέρατα τις δεκαετίας του 60: R. Stones, Beatles, CCR, DP, B. Sabbath, C. Santana, J. Baez Frank Zappa και όλους τούς άλλους μεγάλους της δεκαετίας. Ας είναι καλά οι Μανώλης και Τάσος, όπου και αν είναι. Ο Τάσος ξέρω ότι έχει φύγει, ο Μανώλης πριν περίπου δυο χρόνια είχα μάθει ότι ζει αλλά όχι σε πολύ καλή κατάσταση. Βέβαια, δίπλα ακριβώς ήταν και το Spoty Dog του Φίτη με την ίδια πελατεία αλλά ήταν λιγότερο μουσικά ενήμερο. Ragnatela, το μαγαζί τις "καλής κοινωνίας", που και εκείνο σε περιόδους στόλου έφερνε γυναίκες, αλλά το μαγαζί ανήκε στην Τζένη και το δούλευε ο Περούλης που ανήκαν στην "υψηλή κοινωνία" τις πόλης της Κέρκυρας, άρα δεν μπορούσε να στιγματιστεί. Εκεί συνήθως καταλήγαμε μετά από 10-12 προβολή στον Ορφέα." – Φίλιππος Παργινός, 1 Μαΐου 2018